

(המשך מעמוד 67)

לא כליכך מוצלח. הוסיף גורי בכתב-צחוק.

כשעלה ח"כ העבודה יצחק רבין אל הבימה כדי לספר את סיפורו, אירעה תקרית בלתי-נעימה: הר משיקה העצבנית דליה גרוממן ניגשה אליו החלה נזופת בו, זה לא המיקרופון שאתה צריך לדבר אליו. אילו לא היית מאחר, היית יודע! אמרה. רבין הנבוכך פנה ל- מיקרופון אחר.

דליה גרוממן לא הסתפקה בכך ש- נזופה ברבין, והחליטה שהיא תלמד גם את ותיקי פלמ"ח האחרים סדר מהו. כאשר קלחו הסיפורים על הבימה, הם גרמו להתרגשות רבה בקרב הנוכחים באולם, כיניהם אני שים אשר לא ראו זה את זה שנים ארוכות. לפעמים החליפו המוזמנים חיוניות בקול רם מדי. כאשר בשעת הופעתה של הומרת מילר קמה דליה ממקומה ונזפה בקול רם ובצורה בוטה במשתתפי הר ערב. במיוחד הצליחה להרגיז את הקהל הגדום, כאשר הצהירה כי היא ויענקל'ה אגמון אירגנו את הערב הזה בהתנדבות, ואף השאירו בבית בייביסיטר.

רפול, תמיד מבקש

כאשר ראיון אגמון את יצחק רבין, כיסר ראש-הממשלה לשעבר על מנהגו של רחבעם (בגאנדי) זאבי, שהיה עורך מסיבות בביתו, לטלפן קודם לכן ל- חברים כדי למתוח אותם, להקליט את תשובותיהם ולהשמיעם לאחר יום אחד טלפן בגנדי אל רבין ו- שאל אותו מה דעתו על שירת הפלמ"ח. תשובתו של רבין הייתה: "אתה יודע ששירה היא לא בדיוק השטח בו אני מתמחה".

מעניין היה הסיפור כיצד התקבל גרועו וינגר ללהקה צייבטרון. מכיוון שוינגר נפצע בקטמון, לא היה עוד מה לטעון אותו ב- צבא. ואז הביאו אותו לציבטרון. חיים חפר סירב לקבלו ואמר: "מי צריך את הגחליץ הזה?". (גח"ל - גיוס חוק לארץ, שימש ככינוי-גנאי לשאינם צברים). בי בחינה ללהקה שר גרועו את השיר שלכת (עמוק, עמוק העצב בעיניים) בהבעת-פנים של טענה ב- אב, ואז אמר שמואל בונים. הי בימאי: "זה יהיה גדול הקומיקאים של הציבטרון" וצדק.

חברי להקת צייבטרון שיחזרו את שירי הלהקה, כשהם מחזיקים בידיהם גליזות נייר בריסטול ו- קוראים את המילים מן הדף. שירי קה אופיר סיפר שנעמי פולני, אשר באה במיוחד לערב הזה מן המושבה כינרת, שבה היא מתגוררת, עבדה עם החברה על שירת זור הקטע וכתבה להם את המילים על הדף. "אני זכרתי את המילים בעל-פה". גילה שייקה, אבל זה היה טוב בשביל ההצגה. שייקה גם הגיש קטע בשם עקיבא, שאותו כתב לו חיים חפר במיוחד. זה היה הקטע הראשון שכתב חיים בשביל הציבטרון. הופעתי עם הקטע הזה ששת אל-פים פעם, ועד היום כשאני מופיע באירועים, רפול תמיד מבקש ממני את הקטע על האי-יוצח עקיבא".

כשסיים שייקה את הקטע, פנה אל חיים חפר והודה לו גם על שבוכותו שינה את שמו משייקה גולדשטיין לשייקה אופיר.

כשהופיעה רבעיית מועדון התיאטרון, הכריז המנחה יעקב אגרי מן, כי הרביעה תופיע בלי שמעון בר, אשר נפטר שבוע קודם לכן. כשאגמון הזכיר לנו את שמעון ז"ל, ניתקו המילים מפיו וכמעט שלא יכולנו לשיר. סיפר יענקל'ה בן-סירא בהתייחסות, הוא ממש עמד לנגד עינינו.

את עיראקית קטנה ומטומטמת! את לא מבינה כלום מהחיים שלך! נהג הבעל להטיח באשתו מדי יום. המילים הקשות כבר לא עשו עלי רושם. הן גם לא הכאיבו לי. סיפרה כרמית כהן (29), בתביעה מוונות שהגישה ב- בית-המשפט המחוזי בתל-אביב נגד בעלה, קצין-המישטרה חיים כהן (44). מה שהפחיד אותי היו החפצים שנהג לזרוק עלי ושפגעו בגופי ובפני.

בכתב התביעה הוסיפה כרמית כהן לספר: "מידת הפחד והאימה שהטיל עלי בעלי הייתה גדולה גם בגלל עמדתו הבכירה של בעלי במישטרה, בגלל איומיו ואלימותו, וגם בגלל תחביבו המסוכן - ירי. בעלי הוא צלף מעולה. ראיתי אותו לא פעם יורה באקדחו בתור לים מיללים ובכלבים משוטטים. ידעתי כי לחיצה על הדק האקדח היא לגבוני דבר של מה בכך. כששמעתי שהשטר שירה בשימי, עון יהושע מכפר-שלם דיפק כל כך, אמרתי אפילו לידידים שלא אתמלא אם אגלה שהיה זה בעלי שירה בו. ואמנם, כעבור כמה

מנשותיו הקודמות. הוריה המסר רתיים לא היו שמחים לרעיון ש- בתם נישאת לגבר עם עבר כזה. "החלטתי לרמות את הוריי ולא לספר להם. אהבתי אותו, ולכן התחננתי אותו חודש אחרי שהכרנו. ואחרי חודש של נישואין - ביקשתי גט. אך הוא ענה לי: את לא תחליטי מתי להתגרש ממני. אני עכשיו לא רוצה להתגרש, כי הזמן לא מתאים לי. או לא הבנתי למה התכוון. יותר מאוחר הבנתי.

לפתע התגלה לי חיים אחר לגמרי. הוא התחיל לשתות, בעיקר קוניאק וצ'ה צ'ה (משקה גרוויני). הוא התגלה כאדם פוגע, שתלטן, המשמיץ על רקע ערתי, ומחפש בי כל הזמן דופי".

"לא פר הרבעה"

בכתב התביעה למוננת ש- הגישה כרמית נגד בעלה הי- שטר היא הוסיפה: "בעלי הוא בעל הופעה מעודנת אך מאחורי הפנים החמודות מסתתרת נפש אכזרית וקשה, שרק אני ושתי נשתי תיו הקודמות, שהכרנוהו מקרוב, ידענו אותה. הרני מצרפת לתצ- היר זה גם תצהיר מגברת מירה קפון, אשתו השנייה של בעלי, המעידה כי גם בה נהג בעלי ב- אלימות וכי נהג להכותה ולהש- פילה".

הוא יורה

גם בתתולים

בשנת הנישואים הראשונה לא הצליחה כרמית להיכנס להריון, ויצאה לעבוד: "רצייתי להעסיק את עצמי ועברתי בשלוש מישירות, מבוקר עד ערב, גם כדי שנוכל להתקדם ולקנות בית".

כרמית טוענת שגם כשנולד בנם הבכור, יגל, לא שינה בעלה את התנהגותו. הוויכוחים המילוליים בין השניים הפכו במהרה להתנהרות אלימה, וכרמית ברחה לאחור תה. בעלה מיהר לשלוח מישלחת פיוס, וכרמית חזרה לביתה. על כך היא מספרת: "ידעתי שאני צריכה לאכול לבד את מה שבישיתי. בלי לשתף את מישפתתי או את הוריי, שמא יגידו לי אחרי שרימתי אותם: מגיע לך".

אשתו של פקד חיים כהן, האיש

שירה בשימעון יהושע בכפר-שלם, טוענת במישפט גידושין

שהתחביב שלו הוא לירות - גם בבעלי חיים

שעות הסתבר לי שבעלי הוא זה שירה בשימעון יהושע. כרמית סיפרה שלמרות שבעלה העליב והשפיל אותה על רקע מוצאה, ולמרות מוצאו האשכנזי, הוא נלהב לאכול דווקא את מאכתי ליה המיורחיים: צלעות-כבש, לשון וטחול ממולא, מפרומים, סל-טים מתובלים, דיבריימאפה וריבות שאותן הכינה במו ידיה. לי טענתה, גם כשהלכו לבקר אצל חמותה, היא הייתה מגיעה כשידיה מלאות סירים גדושים באוכל מיורחי.

"לפעמים גייסתי קצת אומץ ו- הייתי משיבה לו: אתה לא שווה יותר ממני! אבל זה היה רק מגיביר את אלימותו. הדרך היחידה להרגיע אותו הייתה להתנצל". מסיפרת כרמית.

הוא נהג לפתוח לה את דלת-המכונית כשניכנסה אליה וללוותה לחוג ריקודי-עם בבית-העם בנס-ציונה. הוא חיכה לה בצד בנאמנות, כשהוא צופה בה בגאווה, ואחרי-כך הטיעה לביתה. כשעלה לשתות קפה, ישב אצלה וניגן לה בחליל ברומנטיות. כמו שראתה רק בסרטים. חיים כהן ידע לנגן. היו לו ארבעה חילילים שונים, שבהם הפליא לנגן. האינטליגנציה ש- גילה, בנוסף למראהו התנהגותו וחיוניו, קסמו לה. וכשהוא גילה לה שהוא עובד במישטרה, אמונה בו רק גבר.

כרמית לא העזה לספר להוריה החיפאים על חברה החדש, שהינה גרוש פעמיים ויש לו שני בנים

רוח כנפו. הרומן בין השניים הביא את השוטרי-צלף לדרוש גט מאשתו, ואף לאיים עליה ברצח, כפי שסיפרה האשה בכתב תביעתה: "בעלי איים עלי כמה פעמים, שאם לא אכנע לדרשותיו ירצח אותי".

אירפסת אול אירפסת

דרך חלון משרדו של הפקד, שברחוב נחמה 10 ביפו נשקף סלון ביתה של שכנתו, שהפכה אהובתו,